

מסכת כתובות

פרק י

א. מי שֶׁהָיָה נָשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים וּמֵת, הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמֶת לַשֵּׁנִיָּה, וַיּוֹרְשִׁי הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמִין לַיּוֹרְשֵׁי שְׁנֵיָּהּ. נָשָׂא אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וּמֵתָה, נָשָׂא שְׁנֵיָּהּ וּמֵת הוּא, שְׁנֵיָּהּ וַיּוֹרְשִׁיָּהּ קוֹדֶמִים לַיּוֹרְשֵׁי הָרֵאשׁוֹנָה:

ב. מי שֶׁהָיָה נָשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים וּמֵתוּ וְאַחֲרַיָּם כָּךְ מֵת הוּא, וַיְתוּמִים מִבְּקָשִׁים כְּתִבְתָּ אִמּוֹ וְאִין שֵׁם אֵלֶּה שְׁתֵּי כְּתוּבוֹת, חוֹלְקִין בְּשָׁוָה. הָיָה שֵׁם מוֹתֵר דִּינָר, אֵלֶּה נּוֹטְלִין כְּתִבְתָּ אִמּוֹ וְאֵלֶּה נּוֹטְלִין כְּתִבְתָּ אִמּוֹ. אִם אָמְרוּ יְתוּמִים, אֲנַחְנוּ מַעֲלִים עַל נְכֹסֵי אֲבִינוּ יֵתֵר דִּינָר, כִּדִּי שְׁיִטְלוּ כְּתִבְתָּ אִמּוֹ, אִין שׁוּמְעִין לָהֶן, אֵלֶּה שְׁמִין אֶת הַנְּכֹסִים בְּבֵית דִּין:

ג. הָיוּ שֵׁם נְכֹסִים בְּרֵאשִׁי, אִינּוֹ כְּבִמְחֻזָּק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֶפְלוּ יֵשׁ שֵׁם נְכֹסִים שְׁאִין לָהֶם אַחֲרֵיכֶן, אִינּוֹ כְּלוּם, עַד שֶׁיִּהְיוּ שֵׁם נְכֹסִים שְׁיֵשׁ לָהֶן אַחֲרֵיכֶן יוֹתֵר עַל שְׁתֵּי הַכְּתוּבוֹת דִּינָר:

ד. מי שֶׁהָיָה נָשׁוּי שְׁלֹשׁ נָשִׁים וּמֵת, כְּתִבְתָּהּ שֶׁל זֹאת מִנָּה וְשֶׁל זֹאת מֵאֵתִים וְשֶׁל זֹאת מֵאֵתִים וְשֶׁל זֹאת מֵאֵתִים, חוֹלְקוֹת בְּשָׁוָה. הָיוּ

שם מאתים, של מנה נוטלת חמשים, של מאתים ושל שלש מאות,
שלשה שלשה של זהב. היו שם שלש מאות, של מנה נוטלת
חמשים, ושל מאתים, מנה, ושל שלש מאות, שלשה של זהב. וכן
שלשה שהטילו לכיס, פחתו או הותירו, כך הן חולקין:

ה. מי שהיה נשוי ארבע נשים ומת, הראשונה קודמת לשניה,
ושניה לשלישית, ושלישית לרביעית. הראשונה נשבעת לשניה,
ושניה לשלישית, ושלישית לרביעית, והרביעית נפרעת שלא
בשבועה. בן ננס אומר, וכי מפני שהיא אחרונה נשכרת, אף היא
לא תפרע אלא בשבועה. היו יוצאות כלן ביום אחד, כל הקודמת
לחברתה אפלו שעה אחת, זכתה. וכך היו כותבין בירושלים
שעות. היו כלן יוצאות בשעה אחת ואין שם אלא מנה, חולקות
בשנה:

ו. מי שהיה נשוי שתי נשים, ומכר את שדהו, וכתבה ראשונה
ללוקח דין ודברים אין לי עמו, השניה מוציאה מהלוקח, וראשונה
מן השניה, והלוקח מן הראשונה, וחוזרות חלילה עד שיעשו
פשרה ביניהם. וכן בעל חוב. וכן אשה בעלת חוב: